

Klein Dagboek van Groot Bivak

bij de toppers

Het begin van de Elventocht en hun queeste naar het zwaard begon allemaal op het kerkplein van Kruibeke. Deze jonge krijgers traden aan voor hun laatste formatie voordat ze ten strijde zouden trekken. De angst om ten onder te gaan in de strijd was hoog, anderen vreesden dat ze hun thuis wat te veel zouden missen... De bus bracht hen naar de kampeerplaats waar ze tien lange dagen zouden vertoeven en ze zich zouden voorbereiden voor het grote avontuur!

Volgens hun werden ze warm verwelkomt door een leidings- en kookploeg doe hen zouden verwennen met leuke opdrachten en lekker eten. Bovendien scheen onze prachtige goudgele ster aan de horizon van de aarde op

hun nieuwsgierige en onverschrokken gezichten. Het slapen gaan ging de eerste paar dagen niet altijd op zijn best, want ze hadden te maken met enkele stortbuien die onze tent niet op elke plek kon overwinnen. Echter hield dat hun niet tegen om de dagen erna zotveel plezier te hebben met de leuke, actieve spelletjes die hun leiders hebben voorbereid. De orkinen en tovenaars zetten bovendien met hun magie alsook hun pure kracht de voetbalgoalen en het volleybal terrein op, waardoor we geweldige ralleys maakten en wereldgoals scoorden.

De tijd voor de trektocht is aangebroken. Met zware rugzakken en bleinen roder dan de roodste tomaat kwamen ze aan bij de Wouterbron, een natuurlijk bad gevuld met een groot deel aan vers bronwater uit de diepste gronden, alsook een beetje regenwater. Hier genoten ze van een heerlijk broodje, waarna ze spelletjes

speelden als zotten, en in het water zwommen als kikkervisjes. Deze dag sloten ze af met een kanjer van een volleybalpotje en kropen dan snel hun slaapzak in.

Een van onze hoogtepunten dit jaar was de themadag. Dit was een strijd tussen vier grote en gelijkopgaande groepen gevuld met een mengeling van dwergen, elven, tovenaars en orkinnen die ten strijde gingen voor de eer en de glorie. Met man en macht vochten ze voor de eerste plaats, en dat leverde een spectaculair gebeuren op op ons plein. Tijdens het ochtendspel waarbij kampen moesten gebouwd worden en tonelen moesten gespeeld worden, was Dan de grote man. Hij werkte samen met de gezapige tovenaar Jens om een wereldklasse prestatie neer te zetten, en hij vertoonde toen gelukkig geen plankenkoorts. Ook streden de elven onderling tijdens een zeer competitief vakkenspel en zeepschuifspel. Nadat team rood werd gekroond tot winnaar van de themadag, legde alle elven hun wapens neer en verzoende, net zoals de broeders die ze voordien waren. De dag erna was het namelijk tijd om op een eendaags avontuur te trekken.

Ze werden op de eerste dag van de eendaagse verwelkomt bij een oud natuurlijk badhuis, waar ze hun belofte aan de Chiro verzilverden en bovendien veel zwemplezier hadden. Ook klonk er luide en blijde muziek die hen voor een kwartier lang lieten surfen op de energieke golven van het geluid. Een halve draaiing van de aarde later, nadat ze sliepen onder de blote sterrenhemel en de vallende sterren niet meer op één hand konden tellen, kwamen ze aan bij het zwembad van Wilhelm Tell te Opglabbeek. Eens ze daar waren, trokken ze rap hun zwemkledij aan en sprongen ze met van alle trucs het frisse water in. Er was één uitzondering in de groep en dat was Fidel, die de dag ervoor had geworsteld met een krokodil die zijn dikke teen onbruikbaar maakte (volgens hemzelf) door de schade die hij opliep. Hij heeft sindsdien aquafobie en durft dus niet in de buurt van grote hoeveelheden water te komen. De rest plonsde en dook en zwom erop los, voordat het weer tijd was om door te gaan. Na een eindje wandelen besloten

ze om de bus te nemen om op tijd te zijn voor de avondformatie. Er werd erop los gegeten en gedronken, waarna ze met geroep en gezang het eethuis vulden met harmonische en soms minder harmonische klanken. Hun dag sloten ze af met hun gewoonlijk voetbalspel waar ze o zo dol op zijn. Nadat de dagen voorbij vlogen, was het eindelijk tijd voor het laatste kampvuur. Het schiet me niet meer te binnen waarover het elventoneel ging, maar het was vast een geestig gebeuren. Met een gedreun van luide muziek van enkele gabbers in de buurt die hun volumeknop op maximaal zetten, zongen we het beloftelied en genoten we nog een laatste keer van de taptoe.

De elven werden wakker, wanneer plots de opruimdag voor hun neus stond. Met veel gemakker en gezag trokken de elven over het plein om allerlei klusjes te doen zodat ze rap naar huis konden vertrekken. Er stond hen nog één ding te wachten, en dat was de slotformatie. Het bivak werd afgesloten met een voldaan gevoel en voor één man een tof geschenk. Zijn naam is Brent en voor hem was het zijn eerste jaar in de Chiro. Als leiders kroonden we hem tot de Man van 't Bivak en gaven hem een schilderij waardoor hij dit jaar nooit zou vergeten. De bus komt in de verte aan en werd vluchtig gevuld met door heimwee en blijdschap getroffen elven. Na een slaperige tocht naar huis kwamen we terug aan op het kerkplein waarbij er tranen van zowel geluk als verdriet vloeiden. De meesten vonden het spijtig dat ze al naar huis moesten, maar enkelen waren gelukkig om terug thuis te zijn... Al bij al kunnen wij leiders concluderen dat het bivakgebeuren dit jaar als magisch en immens tof kan worden beschouwd, en geloven we dat jullie van jullie zonen niets anders zullen horen. Bedankt aan de elven om mee te gaan op dit geweldige avontuur. P.S: Miel is de waardige drager van het zwaard!

